

ÍNDEX

Pròleg. Fragments de vides, retalls de mort.....	9
Els esperits no menteixen	13
Suïcidi	23
Imaginacions!	29
All i julivert.....	35
Tot un personatge	43
El retrat de Dora Grau.....	49
El Papa ha mort.....	57
El monitor	65
Objectiu comú.....	75
Ens coneixem?.....	83
El quadre	89
De pesca	95
A la colònia hidràulica.....	101
Nota de l'autora.....	117

PRÒLEG

**FRAGMENTS DE VIDES,
RETALLS DE MORT**

Esteu a punt de començar la lectura de tretze contes que us conduiran pels foscos viaranys de la mort. Aquests camins, però, us faran mirar la mort d'una manera poc acostumada i tal vegada us faran oblidar, ni que sigui durant la lectura, la fosca gravetat de la vella dama.

Aquest recull de contes ens ofereix una mirada particular sobre el mal, la tortura, el dolor, l'envelliment... La Mort en majúscules és el fil conductor d'aquests contes, i amb la voluntat de l'autora per parlar, sense aparent transcendència, de l'esdeveniment més fosc i el secret més ben guardat de la humanitat. Amb aquesta mirada particular, i al meu parer un dels elements cabdals d'aquest recull de contes, l'autora ens demostra que parlar del fet més culminant de l'existència no està renyit amb fer-ho amb una visió irònica, desenfadada, sarcàstica en ocasions. És un punt de vista que ens emociona, que ens obliga a somriure i que en alguna ocasió ens pot arribar a ericar la pell. Dins de totes les decisions que cal prendre a l'hora d'elaborar un conte: la idea, el protagonista, el lèxic i un llarg etcètera, totes les qüestions imprescindibles per configurar una història, un petit món, allà on radica la singularitat de tots aquests contes és el punt de vista que la Sílvia ha utilitzat per transmetre'ns cadascuna de les històries.

Però aquesta mirada, que he qualificat d'irònica i desenfadada en alguna ocasió, no és en absolut una mirada banal, darrere la ironia sempre hi ha una gran certesa. Si el gran lligam que uneix aquests contes és la mort, la realitat és que aquest gran tema ens està dibuixant el mar de debilitats i febleses humanes que ens acompanyen al llarg de la vida: la solitud, la vellesa, l'odi, la gelosia, la

negligència, la desesperació... En el tractament d'aquestes febleses es copsa la capacitat de l'autora per analitzar la psicologia humana i crear mons que les expliquen des del més profund de la condició humana.

Què hi trobareu, a *La colònia hidràulica i altres contes*? Doncs quan passeu aquest petit preàmbul, que només pretén posar-vos en situació, hi trobareu alguna ombra de dubtosa procedència, personatges amb voluntats suïcides, assassinats, esperits en el seu darrer recorregut per aquesta terra i odis excessius, actituds curioses que marcaran el darrer passeig per la vida o les conseqüències de la desídia humana. En alguna ocasió es tracta de situacions estranyes, irreal, però dotades de la més absoluta versemblança. Històries salpebrades amb ironia, de vegades amb gotes de sadisme, potser amb tocs de crueltat, i amb una veu narrativa fresca no exempta, en ocasions, d'una certa dosi de desvergonyiment que et fan dibuixar un somrís.

Obre la porta al conjunt de contes, el titulat *Els esperits no menteixen*, una declaració d'intencions d'allò que vindrà després, i on es relaten les conseqüències d'haver festejat amb la ouija. Acaba el recull amb *A la colònia hidràulica* —conte que dóna nom al conjunt—, però no us enganyeu, no us trobareu pas en una antiga colònia industrial de la conca de qualsevol riu català, sinó amb una història de regust kafkià que us conduirà pels retorçats camins de la tortura. Si hagués de destacar algun d'aquests contes, jo en destacaria *El quadre*. Aquest conte captiva de manera especial per l'atmosfera en la qual està immers, la veu narrativa en primera persona, serena, tan propera al lector, per la profunditat psicològica del personatge i per l'angoixa creixent amb què et va embolcallant la història.

El resultat, doncs, ha estat una combinació original, enginyosa i equilibrada de contes amb un llenguatge acurat i impecable, tan suggeridors que a voltes et fan estremir.

Una de les certeses més clares d'aquesta vida és que un dia ens morirem, per molt que vigilem, per molt que controlem l'alimentació i per molt que evitem conductes de risc. De moment no hi ha res a fer. Per tant,

i mentre arriba l'hora —i que es demori tant com sigui possible—, mirem la mort amb uns altres ulls.

Deixeu-vos anar, doncs, i gaudiu d'aquest magnífic recull de contes.

M. Victòria LOVAINA
Escriptora

ELS ESPERITS NO MENTEIXEN

És més cruel témer la mort que morir.

Publilí SIRUS

—M-O-R-I-R-E-U.

—Tots? Quan? Com?

El got va començar a voltar pel cercle de lletres de damunt la taula sense aturar-se davant de cap d'elles.

—Tots? —van repetir amb una sola veu.

—N-O —arrossegant amb ell cinc dits tremolosos es va col·locar al costat de la cartolina amb aquesta simple negació.

—Qui?

—M-E-N-O-R-S.

—Menors? Què collons vols dir 'menors'? —va saltar el Dani, histèric, mentre abandonava la seva posició damunt el got.

—No treguis el dit, burro! —el va insultar la Mar—. Si l'esperit s'empenya...

—Qui s'està empenyant sóc jo —es va defensar—. Ja m'està tocant els ous!

—Us he dit que aquest joc és perillós —va apuntar l'Annabel—. No hauríem d'haver començat.

—És que no esteu complint les normes —encara es va queixar el Blai.

—Ha dit els menors —murmurava la Diana, sense fer cas de l'enrenou del seu voltant—. I els menors som el Blai i jo. Tots vosaltres ja heu complert els divuit. Nosaltres dos encara no.

—Hòsties! —aquest cop era el Blai qui intervenia, ben acollonit—. Tens raó.

—Au va! Ja en tinc prou de bajanades, per avui —va decidir el Dani.

Dient això i apartant els quatre dits que encara romanien damunt el cul del got, el va tombar per col·locar-lo en la correcta posició, boca amunt.

—L'esperit! —va cridar la Mar, aterrida.

—Que se'n vagi a pastar fang!

★ ★ ★

—Com es pot lluitar, contra això? —va preguntar l'Annabel.

Els altres tres l'observaven, clarament molestos perquè tornava a traure el tema, però acte seguit abaixaven les mirades. El terra, de rajoles amb tons ocres i beixos, se'ls mostrava extraordinàriament brillant i reflectia els llums al·lògens que es repartien de manera uniforme al llarg del sostre. Tot estava pensat per oferir sensació de caliu, però els quatre joves se sentien empassats per la fredor de l'ambient.

—No us adoneu que estem maleïts? —va insistir ella—. Fa tres mesos d'aquell joc absurd de la ouija i aquí teniu el resultat: crònica d'una mort anunciada.

—Vols callar? —el Dani va alçar una mica la veu i la gent del voltant es va girar amb actitud renyosa.

—No, no penso callar —l'Annabel parlava amb un to molt baix, però estava alterada. Es notava en la manera nerviosa de recargolar-se les mans, l'una fregant l'altra contínuament, com ho feia sempre els minuts abans d'un examen si no el duia prou bé—. Aquell dissabte a la tarda ja us vaig dir que la ouija era un joc perillós, i no em vau voler fer cas. L'esperit invocat ens va amenaçar, i no vau respectar la seva paraula. I tu —va assenyalar al Dani amb un cop de cap— encara vas fer la bravesa de girar el got! Estúpid!

—Ei, nena! Sense insultar, eh!

—Ets un estúpid cregut, Dani. Sempre ho has sigut. I ara el Blai és mort per culpa teva! —la noia semblava

disposada a vomitar totes les paraules que s'havia empassat durant molt de temps.

—No et passis, Annabel —va intercedir la Mar.

—La mort del Blai ha estat un accident. Idiota! —el Dani no tenia intenció d'aguantar aquell xàfec.

—Tu tampoc no et passis —va insistir la Mar—. Se suposa que aquest és un lloc on cal mantenir silenci. A veure si encara ens cridaran l'atenció.

—Mai no havia estat en un tanatori —la Diana va sortir d'una mena d'abstracció en la qual s'havia deixat caure des del mateix moment en què, el dia anterior, li havien comunicat per telèfon la mort del seu amic.

Feia tot just una setmana que el Blai havia complert els divuit anys i tota la colla, malgrat les bravates del Dani fent-se el fatxenda, el valent i el descregut, havien respirat alleugerits en comprovar que no li passava res, que el vaticini de l'esperit no es complia. La tarda anterior, però, el Blai havia patit un accident. Un lladre oportunista havia decidit actuar just en el moment menys adequat: quan el comboi del metro era a punt d'entrar a l'estació. El pispa havia estirat la bossa de mà d'una dona distreta i havia escapat en una galopada impossible per l'andana en hora punta. I va succeir el que era obvi: crits d'indignació i d'impotència de la víctima, grups de persones aturades sense saber què passava, d'altres reaccionant i perseguint el carterista, d'altres provocant un increïble aldarull amb les seves corredisses sense saber ni com va ni com ve. Una trepitjada, un cop... una empenta. I el Blai havia caigut a les vies mentre el lladre fugia cap al carrer.

—Sembla que la gent comença a moure's —va anunciar el Dani mentre s'aixecava i es posava la caçadora. Tenia ganes de marxar d'allà i fugir de l'embolcall de neguit que s'hi respirava.

—És veritat —va acceptar l'Annabel agafant les seves coses, abric i bossa, i esperant que les altres dues fessin el mateix.

—Aneu tirant —va decidir la Mar en veure la pal·lidesa de la Diana—. Ara us seguim.

El Dani i l'Annabel van obeir tot sumant-se al grup que sortia de la sala de vetlla per dirigir-se, escales avall, cap a la capella.

—On van? —va preguntar la Diana.

—De debò no havies estat mai a un tanatori? —es va estranyar la Mar, i va continuar davant el gest negatiu que la seva amiga feia amb el cap—. Ara es fa un ofici, una mena de missa de cos present...

—Quin iuiu!

—No, el taüt és tancat.

—Tu l'has vist?

—Al Blai? —va preguntar alhora que assentia amb el cap.

—No sé... veure'l allà... tan sol, tan quiet... com de cera. I pel que em van explicar de l'accident, em pensava que estaria pitjor.

—No hi pensis, Diana.

—No, de fet, no hi penso.

—I doncs: què et capfica? —va inquirir malgrat conèixer la resposta a la perfecció.

—D'aquí a un mes és el meu aniversari.

★ ★ ★

Aquell matí la Diana va decidir no sortir de casa. Necessitava companyia. Va dir als pares que preferia no anar a classe perquè no es trobava bé, que s'havia llevat amb una mica de mal de cap i dolor a la gola i que, tal com apuntava el dia, potser era millor no arriscar-se. Des de la finestra del menjador podien veure, entre les teulades dels edificis veïns, la massa grisosa de núvols que començaven a envair la ciutat. S'apropava una bona tempesta. La Diana, doncs, se'n va tornar cap al llit i va sentir el cop de porta suau quan la mare va marxar cap a la feina i el teclieg constant i monòton de l'ordinador, provinent del despatx del pare.

La noia de seguida va rebre els whatsapp i les trucades dels amics. El Dani, fatxada com era habitual, va

fer broma simulant que res no li importava i que no recordava l'amenaça de l'esperit. L'Annabel gairebé li va posar més por al cos aconsellant-li, perquè s'havia assessorat mitjançant unes pàgines d'internet, mil maneres de percebre espectres i ànimes en pena i de fer-los fora. La Mar es va oferir a visitar-la i passar la tarda juntes. Això sí: tots la van felicitar perquè era el seu aniversari.

La Diana els ho va agrair i va riure sense ganes les verbes del Dani, va intentar fer cas omís a les paraules de l'Annabel i va mostrar el seu reconeixement per les atencions de la Mar, però sense acceptar la proposta. Dinaria amb els pares i passaria la tarda, tancada a casa, al seu costat.

Però en contra del que ella havia previst, els pares, que mai no sortien d'entre les quatre parets de la llar, just aquella tarda tenien hora per passar la ITV del cotxe. Volien anar-hi tots dos perquè així aprofitarien per arribar-se a comprar a l'*hiper*. De manera que després de dinar i acordar que celebrarien la seva majoria d'edat a la nit, durant el sopar, la noia es va quedar sola.

—Adéu, Diana! —es van acomiadar des de la porta—. Si et trobessis malament avisa'ns al mòbil. No fas gaire bona cara.

Ella va acceptar amb un cop de cap mentre s'aixecava del sofà i es tancava a l'habitació per estudiar una estona. No tenia clar si mantenir-se en la seva absurda pensada de no sortir, o canviar de parer. Però un llamp va il·luminar el dormitori i el posterior tro la va acabar de convèncer: a casa estava a recer. Va asseure's davant la taula de treball i va obrir un llibre, però la música estrident del mòbil la va sobresaltar.

—Ei, Diana! Com estàs? —la veu alegre de la Mar sonava forçada.

—Bé.

—Vols que vingui?

—No, de debò. Ja t'he dit que no.

—D'acord. Però si em necessites truca, eh!